üks suur sinine kivi oli. Siinsa iste mehekene, nii väje-hinge mehe vaatsõtse pääle, nagu võeya murektama ja kaibama ehi hinde men. Seraft pisti rantma ja rannu halun kokku hällema, kui nuuski tuliksi teda, tõnu suurõt vaeksõsõk ovitama, nagu tõnu kõnge varemt sõber — kõrsiniersti — teda inäsp tundsõi ei taha. Nü pia, nii ta väsi mõnõ „tuhat ja tuliti" „tsirgu ja sadsa" ollõ tõmmanu — ilmun da suure sinisõe kivi alt, üts mutt kogs mehekesele nõlsõrõle, ner sõi saman, ilma tehnitämata, konõlõma ja nüsütelemä nagu: „Mis sull viga? mis ja tahad? Sahatsõk kotte vana jämme: „Mis sull nu viitsõga asja, vai jõnust ja, pada-kunn, nu tahtnõsi täita?"

„Konõlõ õnnõ," kosta mutt kogs, „ma ole jo põrgutt sull obimehen padetu, una perremehe puolt, sinno haljale orsale ovitama." Vana jämme jäi mõtlema. Da er mõista nüüsugutte jutu pääle muste ei ralgel rastuta. But mutt kogs, nõst vana tundi pääst jalg, vai kesta oll — pahasi mehe tummi oleksi pääle kogoni õrä ja ütel kuvä helüga kõrõstellak: „Noh, vana lurdo, mis pigi vai pautin sull tak funk on, et ja konõlda da mõistaij? Ütle rutta, mis sulle vaija?" Nüüd veel heräsi vana jämme ka nägu uneft üles, nõst una haina-mõõsi sugutte pää korgeppa ja sinise suvaste: „Mis haljale orsale ja minno sõr inäp ovitat, kui ma ja eski konso olõ kuljonu?" Vana tundi teener kotte: „Mis pää perremiet kuulat, kui ja sün konvato teda kõigi," ja tõnu and mulle vitsalise kõsi, noa pääle kallõma tulla, nis ja tahat. Da nüüd oma ma sulle, una perremehe tahtnõsit teeda: Om sull lust ja hinno viel viikkes saija, kuivi päivi nätsi — sõr mine kolmel nelapäävä õdangil rõsktesi pääle, viiksta sõsi ega õdangu kolm kõrda, ja tondi kolm kõrda päivä rasta ümbre. Sis tuli mu perremiet esi põrgutt sija rõsktesi pääle, sukka kõnelema."

Vanak oll kõnloja oma jutu lõpetanu, — sääl kotte ta nägu tõnu tulla. Er kõkku-kahsku kuulgi nool inäsp kuulda. Mehekene jäi üdsinda sünni ja kuivi mõtõldo sisse, ja es panõ tähelegi, et vaija sisst üle kõrd õrr da minnä, inne ku jo mehekesele külm naar, — sis viel keräkut una kärmägu sisse kotte, ja naar kodo noole kumberdama.

Kotõk es taha naane tedä kärest sise lasta, nii pahann oll vana jämme küle-lundõnõ, una meke kõrsist käunisse perast. Naane oll, ku kunagi nälsine inemine, kuri, ja pääle gi täiwe õpusega, sest et mies oll kõik tõsu-kraami jo kõrtsi õrr veenu, mis veel naase näpu tüsst teenit oll. Sis ta vana joobor, tüüd inäsp es viisi teta. Sõige-tähtsit tälle olõmehtsi es olõ, ja tus-sama üte-hinge naaltsinägi sai siiä kara joosta, jänerte oella. Sinnõ palve vije, ja rebaudamistega, et ta täämbä õise tsildagi viina es ka, — lasst naane tedä viinale kärest sise. Ta lät, kui kunagi külm ja tuim abiele meer, ilma naasale sõna-lausmata, ahastusno pääle, ja heidäs sinnä magama. But uni es tulõ. Kõige sugutte ümbs elo, ja ka ülduse põlvõ-pääväs, kästsiva tinnä mõtlesst mõõdä, millesst tinnä ede otlak, unnale naaselegi sõnna es mõlle lausta. Naasel es olõ ka tenä käesst midagi nõuda, ja nii naa ellina mitu pääva otsa, ninnä üts es tunnõ töösõ mõttit. —

But mehekene nok suurõ ihoga nelapäiva, mis ka üts kõrd tulli. Vasta õdangut tahtsi mies rällä minnä, una teedmisse ja kubmisse perä — ent naane ei taha lasske. Da naar teda kõigi pidi sõimaama ja ninitellema, et ta jalki mida kõtsst olet varastanu, ja tahat nüüd lahma minnä. Mis mehekesel no tetä. Naane teda inäsp ei usu, sest et ta teda ja tuliat kõrda petnu ja varastanu. Omale sõnale kinnitusõs, et ta kõrtsi ei lää, ja tälle midagi kaotsanikki es ka punk ei ole, — lei ta mitu kõrd viisi ette, kapust viina pääle, maniti junala nimmese, ja kõõd una kaotsanni pahapooli, ja puistas kõik võiwa, iks ümbre läbi. — Nüüd usksõ naane, et ta midagi majasst rällä es wii, — ja ta lasst tälle rahuga minnä. —

Kui mehekene omasst majasst saawembake sai — pand ta kõigesst jõuwusst jooksma, nii palio kui tema jämme viiva perä ond, ja lükksi jala kanniva. Kõige läbemba viistee pääle oll una kolm wersta maad, ja meer sai hämarikun